

YTTRANDE

2021-09-10

Ärendenr:

NV-04350-20

Mark- och miljödomstolen i Vänersborg
mmd.vanersborg@dom.se

Yttrande i mål nr M 4713-19, angående tillstånd enligt 9 kap. miljöbalken för befintlig och utökad verksamhet på fastigheten Lersätter 1:431 i Kils kommun

Med anledning av mark- och miljödomstolens kungörelse, aktbilaga 46, anför Naturvårdsverket följande.

Naturvårdsverket har tagit del av bolagets ansökan med bilagor (aktbil. 1) och bolagets kompletteringar med bilagor (aktbil. 15 och aktbil. 42-45).

Vi begränsar vårt yttrande till frågor om tillståndets omfattning, utsläpp till luft och undantag från kraven i 32 § förordningen (2013:253) om förbränning av avfall, FFA.

1. INSTÄLLNING OCH YRKANDEN

Naturvårdsverket har ingen invändning mot att tillstånd ges till sökt verksamhet under förutsättning att tillståndets omfattning regleras tydligt och att erforderliga villkor föreskrivs.

Naturvårdsverket yrkar att det av tillståndsmeningarna ska framgå hur många ton avfall respektive farligt avfall som får förbrännas per år samt maximal förbränningskapacitet angivet i ton per timme.

Naturvårdsverket yrkar vidare att det ska framgå tydligt av tillståndsmeningarna att förbränningsanläggningen utgör en avfallsförbränningsanläggning.

Naturvårdsverket yrkar utöver bolagets villkorsförslag att det ska föreskrivas slutliga villkor för utsläpp av relevanta förorenande ämnen till luft med begränsningsvärden för totala årliga utsläpp till luft för alla driftförhållanden.

Begränsningsvärdena utformas lämpligen som årsmedelvärden och det bör även regleras hur villkoren ska kontrolleras.

Naturvårdsverket yrkar att domstolen ska förelägga bolaget att inkomma med underlag och förslag till villkor för att tillståndet ska kunna utformas i enlighet med våra yrkanden. Behovet av villkor bör utgå ifrån de ämnen som avses i 11 b § förordningen (1998:899) om miljöfarlig verksamhet och hälsoskydd och som verksamheten har utsläpp av betydelse av.

Därutöver motsätter sig Naturvårdsverket att villkor i enlighet med bolagets villkorsförslag 10 och 13 föreskrivs.

Naturvårdsverket har ingen erinran mot att avsteg medges från bestämmelserna om rökgasernas uppehållstid i 32 § andra stycket FFA under förutsättning att, med ändring av bolagets villkorsförslag 14, följande villkor föreskrivs.

NV1 Trots det som sägs i 32 § andra stycket i förordning (2013:253) om förbränning av avfall gäller inte kravet på två sekunders uppehållstid för rökgaserna efter den sista tillförseln av förbränningsluft. Detta avsteg får inte medföra mer restprodukter eller restprodukter med högre halter av förorenande organiska ämnen i restprodukterna än vad som kan förväntas om kravet i 32 § andra stycket förordningen om förbränning av avfall hade varit möjligt att innehålla.

2. GRUNDER

Sökanden har inte visat att verksamheten kan bedrivas på ett för människors hälsa och miljön acceptabelt sätt med enbart de villkor och förslag på skyddsåtgärder som sökanden föreslår. För att tillståndet ska uppfylla 2 kap. i miljöbalken behöver det därför kompletteras med av oss yrkade villkor. Under följande avsnitt ”Utveckling av talan” och under respektive fråga motiveras behovet utförligare.

3. UTVECKLING AV TALAN

3.1. Tillståndets omfattning

3.1.1. Tillåten mängd avfall som får förbrännas

I bolagets tillstånd från 2012 anges att tillståndet omfattar rätt att förbränna högst 20 000 ton avfall per år där 7 000 ton per år kan utgöras av impregnerat trä klassat som farligt avfall. Bolaget har i sin senaste komplettering (aktbil. 42) yrkat på att få lagra och krossa angivna mängder avfall och farligt avfall, men har inte något motsvarande yrkande avseende förbränning. Bolaget har kompletterat sin avfallsförteckning med mängder av olika kategorier av avfall som får förbrännas. Enligt vad Naturvårdsverket kunnat se framgår dock inte i ansökningshandlingarna maximal mängd farligt avfall som sammantaget får förbrännas per år och inte heller maximal mängd avfall som får förbrännas årligen.

Enligt 22 kap. 25 a § 1 miljöbalken ska en dom som omfattar tillstånd att behandla avfall alltid innehålla uppgifter om avfallstyper och mängder av avfall som får behandlas. Enligt 22 kap. 25 b § 2 miljöbalken ska en dom som omfattar

tillstånd att bedriva verksamhet med förbränning av avfall dessutom alltid innehålla en förteckning över de mängder av olika kategorier av farligt avfall som får förbrännas.

Enligt praxis brukar, i tillstånd till förbränningsanläggningar som förbränner avfall, mängd avfall som får behandlas normalt sett anges som ton avfall som högst får förbrännas per år. När det gäller förbränning av farligt avfall brukar det därtill finnas uppgift om mängd farligt avfall som får förbrännas i ton per år.¹ Tillförd mängd avfall i ton per år, dygn och timme är även det sätt som tillståndsplikten är formulerad i 29 kap. 5-17 §§ miljöprövningsförordningen (2013:250). Naturvårdsverket anser att det är lämpligt att tillståndets omfattning uttrycks i enlighet med praxis.

Naturvårdsverket anser mot denna bakgrund att det ska framgå av tillståndsmeningarna hur många ton avfall per år som får förbrännas samt hur många ton av dessa som får utgöras av farligt avfall.

3.1.2. Total kapacitet för förbränning av avfall

Bolaget har i sin senaste komplettering (aktbil. 42) angett att förbränningsanläggningens totala kapacitet för förbränning av avfall uppgår till 3,6 ton per timme. Enligt 22 kap. 25 b § miljöbalken ska en dom som omfattar tillstånd att bedriva verksamhet med förbränning av avfall alltid innehålla uppgifter om förbränningsanläggningens totala kapacitet för förbränning av avfall. Naturvårdsverket anser att det lämpligen anges i tillståndsmeningarna.

3.1.3. Avfallsförbränningsanläggning

Bolaget har yrkat på att anläggningen ska bedrivas som samförbränningsanläggning vid en bränslemix på maximalt 40% farligt avfall och att anläggningen ska bedrivas som avfallsförbränningsanläggning vid en bränslemix överskridande 40% farligt avfall i form av tryckimpregnerat trä med metallsalter.

Definitionerna av avfallsförbränningsanläggning och samförbränningsanläggning i 6 och 7 §§ FFA innebär att en förbränningsanläggning endast kan vara en samförbränningsanläggning om den inte uppfyller kriterierna för att vara avfallsförbränningsanläggning.

Det är numera en etablerad praxis för förbränningsanläggningar som förbränner avfall att det anges i tillståndsmeningarna om den utgör en avfalls- eller samförbränningsanläggning.

I enlighet med praxis avseende tidigare gällande regler i avfallsförbränningsförordningen (2002:1060) ska en klassificering i samförbrännings- eller avfallsförbränningsanläggning, vid en anläggning som består av flera pannor, göras per panna (se MÖD 2010:2 och NJA 2009 s. 194 där Högsta domstolen begärde förhandsavgörande från EU-domstolen, avgörandena avsåg de äldre bestämmelserna i avfallsförbränningsförordningen

¹ Se t.ex. Mark- och miljödomstolen i Umeås dom den 3 mars 2020 i mål M 1679-18, mark- och miljödomstolen i Växjös dom den 16 december 2019 i mål M 4240-18.

och i direktiv 2000/76/EG om förbränning av avfall). EU-domstolen baserade sin bedömning på syftet med direktivet och att definitionen av förbränningsanläggning/samförbrännings-anläggning i dåvarande direktivet om avfallsförbränning innefattade en lista över de tekniska beståndsdelar som ingår i en förbränningsanläggning. De nuvarande bestämmelserna i IED motsvarar de som EU-domstolen hade uppe till bedömning. Naturvårdsverket anser att samma skäl talar för att det inte bör vara möjligt att klassificera en enskild panna som både en avfalls- och en samförbränningsanläggning.

Naturvårdsverket anser därmed att det inte bör vara möjligt att se en panna som såväl en avfalls- som en samförbränningsanläggning och därmed inte heller att växla mellan bestämmelserna för avfallsförbränning respektive samförbränning. Naturvårdsverket anser att om ett tillstånd till en förbränningsanläggning medger förbränning av avfall i en sådan utsträckning att mer än 40 procent av den alstrade värmen kan komma från förbränning av farligt avfall är förbränningsanläggningen att se som en avfallsförbränningsanläggning. Att bestämmelserna om tillståndspflicht för anläggningar som förbränner avfall i 29 kap. 5-17 §§ miljöprövningsförordningen är separata för samförbrännings- respektive avfallsförbränningsanläggningar talar även för detta synsätt.

Situationen kan även jämföras med Miljööverdomstolens avgörande den 16 november 2006 i mål nr M 7766-05 och M 2300-06, MÖD 2006:55. I avgörandet har Miljööverdomstolen lagt fast att en övergång mellan reglerna för samförbränning och förbränning av rena bränslen inte kan följa av tillfälliga byten av bränslen.² För Lersätters värmeverk skulle möjligheten att växla mellan att klassificeras som en samförbränningsanläggning respektive avfallsförbränningsanläggning innebära att verksamheten endast under vissa perioder skulle omfattas av WI BATC. Enligt Naturvårdsverkets bedömning skulle ett sådant förhållningssätt strida mot industriutsläppsdirektivets syften om att det är den typ av verksamhet och omfattning som medges i tillståndet som ska ligga till grund för en sådan bedömning.

Naturvårdsverket kan konstatera att förbränningsanläggningar i många fall omfattas av tre parallella regelverk, miljöbalken och miljöbalkstillstånd, FFA och WI BATC, som innehåller krav kring utsläppsvärden och kontroll av utsläpp. Naturvårdsverket menar att en förutsättning för en fungerande tillsyn av dessa anläggningar är att det tydligt framgår hur anläggningen har klassificerats. I annat fall uppkommer en orimlig situation där tillsynsmyndigheten och verksamhetsutövaren från fall till fall ska bedöma vilket regelverk som ska tillämpas i varje situation. Det är viktigt att det är tydligt vilka villkor som gäller för en verksamhet enligt ett tillstånd. För en förbränningsanläggning som förbränner avfall behöver det även vara tydligt om anläggningen är att se som en avfalls- eller samförbränningsanläggning vid tillämpning av FFA och BAT-slutsatserna om avfallsförbränning.

² Det bör noteras att avgörandet gällde äldre bestämmelser i avfallsförbränningsförordningen och Naturvårdsverkets föreskrifter (NFS 2002:28) om avfallsförbränning där kriteriet som avser 40 % farligt avfall inte fanns med i definitionen av avfallsförbränningsanläggning.

Naturvårdsverket anser mot bakgrund av vad som sägs ovan att det bör anges tydligt i tillståndet huruvida förbränningsanläggningen har bedömts utgöra en avfalls- eller samförbränningsanläggning. Naturvårdsverkets uppfattning är att om tillståndet medger förbränning av farligt avfall i sådan utsträckning som bolaget yrkat blir anläggningen en avfallsförbränningsanläggning.

3.2. För verksamheten nödvändiga och relevanta villkor för utsläpp till luft

Bolaget har föreslagit tre villkor avseende utsläpp till luft. Villkor 10 avser K_{proc} -värden som ska tillämpas för att beräkna ett begränsningsvärde. Dessa beräkningar, blandningsberäkningar, tillämpas för samförbränningsanläggningar och bestämmelser kring beräkningen finns i FFA. Som Naturvårdsverket uppfattar villkorsförslag 10 blir det endast tillämpligt om verksamheten omfattas av reglerna för samförbränningsanläggningar i FFA och att värden för K_{avfall} ska hämtas från FFA.

Villkor 11 avser utsläpp till luft av CO, endast vid förbränning av kreosotimpregnerat avfall, och villkor 12 avser utsläpp till luft av NH₃. Detta innebär att om anläggningen klassificeras som en avfallsförbränningsanläggning är parametrar utöver CO vid förbränning av kreosotimpregnerat avfall och NH₃ oreglerade i tillståndet.

3.2.1. Tillståndsvillkor i förhållande till FFA och BAT-slutsatser

Bolaget har i sin senaste komplettering (aktbil. 42) angett att de anser att den bästa lösningen för att reglera verksamheten är att hänvisa till FFA eftersom begränsningsvärdena då kommer att skärpas när förordningen ändras. En lösning med uttryckliga villkor i tillståndet kan då innebära att verksamheten får mer generösa villkor för utsläpp till luft över tid jämfört med en hänvisning till förordningens utsläppsnivåer. Det får anses vara praxis att endast avsteg från FFA regleras genom villkor. I övrigt anses den gälla avseende föroreningsinnehåll samt metod för övervakning och kontroll av utsläpp

Det framgår av 19 § FFA att förordningen gäller utöver tillståndsvillkor. Kraven enligt förordningen kommer alltså gälla parallellt med tillståndsvillkoren och det behövs inte någon hänvisning till förordningen i tillståndet. Det är inte heller möjligt att medge avsteg från FFA i ett tillstånd om inte sådan möjlighet regleras i förordningen, såsom det görs i 32 § FFA. Ett generellt krav på tillståndsvillkor är att de ska tillföra något utöver vad som redan gäller enligt författning. Det som anges i första meningen i bolagets villkorsförslag 13 bör respektive kan mot denna bakgrund inte regleras i tillståndsvillkor. Som en följd av att anläggningen klassificeras som en avfallsförbränningsanläggning motsätter Naturvårdsverket sig att bolagets villkor 10 samt hela villkor 13 föreskrivs.

Vid tillståndsprövningen ska tillståndsmyndigheten ta ställning till vilka skyddsåtgärder och vilka begränsningar i verksamheten som behövs från miljösynpunkt och som är skäligen att kräva genom att i villkor föreskriva olika försiktighetsmått (MÖD 2009:2). Bedömningen ska utgå från den enskilda verksamheten och omständigheterna i det enskilda fallet.

IED är ett minimidirektiv och bestämmelserna i FFA anger endast den lägsta miljöambitionen som alltid ska gälla för alla berörda anläggningar. FFA brukar

kallas safety net och syftar till att definiera en lägstanivå för utsläpp från samtliga anläggningar inom EU. BAT-slutsatserna syftar till att definiera bästa tillgängliga teknik och ska säkerställa att samtliga anläggningar använder just bästa tillgängliga teknik. Den övre nivån i BAT-slutsatsernas utsläppsvärden motsvarar vad som kan uppnås med användande av bästa tillgängliga teknik och ska på motsvarande sätt klaras av samtliga anläggningar inom EU. Eftersom reglerna baseras på ett minimidirektiv måste tillståndsmyndigheten ta ställning till om det finns skäl att föreskriva strängare krav än de som framgår av FFA och BAT-slutsatser (se bland annat förordningsmotiven Fm 2013:1 till industriutsläppsdirektivet s. 33 och MÖD:s dom 18 april 2008 i mål nr M 10149-06).

Tillståndsvillkor ska utgå från en bedömning utifrån de allmänna hänsynsreglerna i 2 kap. miljöbalken, däribland kravet på bästa möjliga teknik. Kravnivån i tillståndsprövningen och miljöbalkens hänsynsregler har inte ändrats genom industriutsläppsdirektivet, IED. Vid tillämpningen av vad som är att betrakta som bästa möjliga teknik enligt 2 kap. 3 § miljöbalken bör emellertid all tillgänglig kunskap beaktas. Ett viktigt kunskapsunderlag till en bedömning om vad som är BMT är bland annat BAT-slutsatser. Vid tillståndsprövning är hela intervallet i utsläppsvärden i BAT-slutsatser relevant att jämföra med.

Praxis enligt miljöbalken utgår från tillståndsvillkor som omfattar all drift. Miljöbalksvillkor ska reglera den totala miljöpåverkan vid den enskilda anläggningen, medan BAT-slutsatser med utsläppsvärden gäller endast under normala driftförhållanden (se Mark- och miljööverdomstolens dom den 21 februari 2020 i mål nr M 7388-18). De senare reglerar därmed inte vilken total miljöpåverkan som kan tillåtas för den enskilda anläggningen på den specifika lokaliseringen.

3.2.2. Villkor för utsläpp till luft

Ett tillstånd ska reglera utsläpp av förorenande ämnen för att hindra eller begränsa skadlig påverkan på grund av föroreningar. Som beskrivs i avsnittet ovan ska en tillståndsprövning avse en bedömning av vilka försiktighetsmått och villkor som är miljömässigt motiverade och rimliga att föreskriva om i det enskilda fallet. Som utgångspunkt vid tillståndsprövning gäller enligt 11 a § förordningen (1998:899) om miljöfarlig verksamhet och hälsoskydd att vid bedömning av behovet av försiktighetsmått och villkor ska det särskilt tas hänsyn till om det i utsläppen förekommer ämnen som anges i avdelning 5 i bilagan till förordningen. För utsläpp till luft innefattar det bland annat följande förorenande ämnen som Naturvårdsverket bedömer kan vara relevanta vid den aktuella anläggningen:

- Svaveldioxid
- Kväveoxider
- Flyktiga organiska föreningar
- Metaller och deras föreningar
- Stoff
- Klor och dess föreningar
- Fluor och dess föreningar
- Polyklorerade dibenso-p-dioxiner och polyklorerade dibensofuraner

I bolagets tillstånd från 2012 finns ett villkor om processvärden för beräkning av begränsningsvärden för utsläpp av stoft, CO, SO₂, NO_x, väteklorid, vätefluorid och total organiskt kol (TOC). När det nu kommer att förbrännas farligt avfall i högre utsträckning och reglerna om samförbränning inte blir tillämpliga saknas helt en reglering av dessa utsläpp som är anpassad till verksamheten och omständigheterna.

Naturvårdsverket anser att det som utgångspunkt framstår som miljömässigt motiverat att villkorsreglera utsläppen av de ovan angivna ämnena. I enlighet med vad som anges i föregående avsnitt behöver det bedömas om det finns skäl att föreskriva strängare villkor än de minimikrav som följer av FFA och BAT-slutsatser. Tillståndsvillkoren ska säkerställa att verksamheten bedrivs i enlighet med de allmänna hänsynsreglerna. Den som bedriver eller avser att bedriva en verksamhet eller vidta en åtgärd bär bevisbördan när det gäller vilka försiktighetsmått och skyddsåtgärder som är behövliga. Det är även verksamhetsutövaren som ska kunna visa att verksamheten bedrivs med bästa möjliga teknik, detta följer av 2 kap. 1 och 3 §§ miljöbalken. Det är därför avgörande för prövningen att det finns ett bra underlag så att frågorna kan bli belysta på ett fullgott sätt.

Naturvårdsverket har bara kunnat ta del av historiska utsläpp i form av uppmätta värden 2018³, se tabell 1 och 2 nedan. Av tabell 1 och 2 redovisas vilka utsläppsvärden som följer av FFA respektive WI BATC samt de värden avseende uppmätta halter som bolaget redovisat i ansökningshandlingarna.

Tabell 1 Jämförelse utsläppsvärden för avfallsförbränningsanläggningar, medelvärde under provtagningsperioden, 2 mätningar per år, mg/Nm³

Parameter	FFA, provtagningsperiod	WI BATC, provtagningsperiod	Uppmätt 2018, provtagningsperiod
HF	1	1	0,05
Cd+Tl	0,05	0,005-0,02	0,00016
Sb+As+Pb+Cr+Co +Cu+Mn+Ni+V	0,5	0,01-0,3	0,015
Hg	0,05	0,005-0,2	0,22
PCDD/F (ng I-TEQ/m ³)	0,1	0,01-0,06	0,0047

Tabell 2 Jämförelse utsläppsvärden för avfallsförbränningsanläggningar, dygns- respektive årsmedelvärde, mg/Nm³

Parameter	FFA, dygnsmedel	WI BATC, dygnsmedel	Uppmätt 2018, årsmedelvärde
Stoft	10	2-5	1
HCl	10	2-8	8
SO ₂	50	5-40	10
NO _x	200	50-150 (180 om inte SCR)	133

³ Hämtade från bolagets komplettering daterad 2020-04-09, aktbilaga 15

CO	50	10-50	21
NH ₃		2-10 (15 vid SNCR utan våta reningstekniker)	5
TOC (TVOC)	10	3-10	2

Naturvårdsverket menar att ansökningshandlingarna har alltför bristfälliga redovisningar av historiska och förväntade utsläpp, för att det ska gå att bedöma vilka utsläppsnivåer som kan innehållas över tid. Naturvårdsverket kan vidare konstatera att bolaget uppger att en ny bränslesammansättning kan komma att påverka utsläppet till luft, såväl minskade utsläpp av kväveoxider som ökade utsläpp av metaller, dock utan att närmare beskriva detta. Det är även lämpligt att det är verksamhetsutövaren, med bäst kunskap om verksamheten, som i första hand föreslår vilka villkor som ska föreskrivas i tillståndet. Naturvårdsverket kan därför inte yrka på slutliga villkor för utsläpp till luft utan yrkar istället att domstolen förelägger bolaget att inkomma med förslag till villkor för utsläpp till luft samt ett tillräckligt underlag i denna del. Naturvårdsverket menar att ett sådant underlag ska innehålla historiska och förväntade utsläpp uttryckt som mängd respektive halt. Utsläppsvärdena behöver presenteras som icke-validerade värden och ska avse samma medelvärdesperioder för att kunna jämföras på ett relevant sätt.

I enlighet med vad som anges i föregående avsnitt bör villkoren reglera det totala utsläppet och omfatta alla driftförhållanden. Naturvårdsverket menar att en lämplig formulering kan vara att utsläpp av ett visst ämne till luft som årsmedelvärde inte får överstiga en viss koncentration.

3.2.3. *Kontroll av begränsningsvärden för utsläpp till luft*

Naturvårdsverket anser att ett villkor med begränsningsvärde även bör förenas med en bestämmelse som anger på vilket sätt villkoret ska kontrolleras och därmed när det kan anses uppfyllt. Det är viktigt att det framgår tydligt av villkoren vad som förväntas av verksamhetsutövaren för att de ska anses vara uppfyllda.

Det framgår av såväl 22 kap. 25 § 3 miljöbalken som 22 kap. 25 a § 3 miljöbalken att tillstånd i förekommande fall ska innehålla villkor om bland annat utsläppskontroll med angivande av mätmetod, mätfrekvens och utvärderingsmetod. Enligt praxis bör villkor med begränsningsvärden preciseras genom att kontrollen av dem fastställs så att åtminstone kraven i 22 kap. 25 § miljöbalken uppfylls, se t.ex. Mark- och miljööverdomstolens avgöranden den 19 juni 2019 i mål nr M 9098-18 och MÖD 2009:2, 2009:9, 2009:49, 2011:18, 2011:48, 2012:10, 2012:21. Hur noggrant kontrollen ska anges är en avvägningsfråga och av praktiska skäl kan det vara lämpligt att överlämna detaljerna i kontrollen till det kontrollprogram som gäller för verksamheten (MÖD 2009:2). Naturvårdsverket menar dock att det inte är förenligt med bestämmelserna i 22 kap. 25 § 3 miljöbalken och 22 kap. 25 a § 3 miljöbalken att endast föreskriva ett villkor som anger att ett kontrollprogram ska redovisas till tillsynsmyndigheten.

Bolaget har i sin senaste komplettering föreslagit ett villkor (villkorsförslag 15) med motsvarande lydelse som 29 § FFA. Naturvårdsverket anser att det inte är lämpligt med ett sådant generellt villkor, utan att en bedömning av lämplig kontroll och uppfyllelse ska göras per villkor.

3.3. Dispens från 32 § FFA

Naturvårdsverket har ingen invändning mot att bolaget medges avsteg från bestämmelserna om rökgasernas uppehållstid i 32 § andra stycket FFA.

Naturvårdsverket anser att det är viktigt att det tydligt framgår att undantag enbart medges från kravet i andra stycket i 32 § FFA och att kraven enligt första stycket fortsatt ska gälla. Vidare anser Naturvårdsverket att det är viktigt att det villkor som ska föreskrivas tydligt anger att det inte får medföra mer restprodukter eller högre halter av förorenande organiska ämnen i restprodukterna. Naturvårdsverket yrkar därför, med ändring av bolagets villkorsförslag 14 att det villkor som anges under yrkanden ska föreskrivas.

4. MÅLETS FORTSATTA HANDLÄGGNING

Naturvårdsverket har inga invändningar mot att målet kan avgöras utan huvudförhandling.

Beslut om detta yttrande har fattats av enhetschef Karin Dunér efter föredragning av Elin Sieurin.

Vid den slutliga handläggningen av ärendet har i övrigt deltagit miljöjurist Linda Sjöo.

Detta beslut har fattats digitalt och saknar därför namnunderskrifter.

För Naturvårdsverket

Karin Dunér

Elin Sieurin